

Κυριακή 8η Νοεμβρίου 2026

Κυριακή Ζ' Λουκᾶ.

(Λκ. 8, 41 – 56).

Περί τῶν Ἀγγέλων.

Σήμερα ἡ Ἀγία μας Ἐκκλησία ἔχει μία μεγάλη γιορτή. Ἐορτάζει τή σύναξη τῶν Ἀγίων Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καί Γαβριήλ καί ὅλων τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων.

Πρίν ἀπό τή δημιουργία τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου καί τοῦ ὕλικου σύμπαντος ὁ Θεός δημιούργησε τόν νοερό κόσμο. Εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἀγγέλων. Εἶναι τό σύνολο τῶν νοερῶν καί ἀϋλων πνευμάτων. Τά πνεύματα αὐτά ὁ Θεός τά δημιούργησε ἐκ τοῦ μή ὄντος. Τά ἔπλασε ὡς ἀσώματες φύσεις, σάν ἄνεμο καί σάν φωτιά, ὅπως λέγει ὁ Δαβίδ: «ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καί τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρός φλόγα». Οἱ ἄγγελοι εἶναι φύσεις πού ἔχουν λάβει κατὰ χάριν τήν ἀθανασία. Οἱ ἄγγελοι εἶναι ἀσώματοι καί

ἄυλοι σέ σχέση μέ μᾶς, διότι συγκρινόμενοι μέ τόν Θεό εἶναι ὑλικοί, ἀφοῦ μόνον Ἐκεῖνος εἶναι ἀληθινά καί ἀπόλυτα ἀσώματος καί ἄυλος. Πλάστηκαν ἀρχικά σέ δέκα ὁμάδες, σέ δέκα τάγματα. Οἱ ἄγγελοι ὡς πλάσματα λογικά καί πνευματικά ἔχουν τήν ἐλευθερία νά διαλέξουν τήν πρόοδο στό ἀγαθό ἤ τήν κατεύθυνση πρὸς τό κακό. Αὕτη τήν κακή ἐπιλογή τῆς ἀπομάκρυνσης ἀπό τόν Θεό ἔκανε ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀρχάγγελος, ὁ Ἑωσφόρος, παρασύροντας μαζί του πρὸς τά βάθη τῆς κακίας καί τούς ἀγγέλους τοῦ τάγματός του, πού ἔγιναν δαίμονες. Ἔτσι ἔμειναν ἐννέα τά τάγματα τῶν ἀγγέλων.

Οἱ ἀγγελικές δυνάμεις ἐπιτελοῦν ἓνα τριπλό ἔργο. Πρῶτον, λατρεύουν καί δοξολογοῦν ἀκατάπαυστα τήν Ἁγία Τριάδα. Δεύτερον, κάνουν ὑπακοή στό θεϊκό θέλημα. Τρίτον, ἐργάζονται ὡς φύλακες καί ὁδηγοί τῶν ἀνθρώπων μέ σκοπό τή σωτηρία.

Κατ' ἀρχήν ἔργο τῶν Ἀγγέλων πρὸς τόν Θεό εἶναι ἡ λατρεία καί ἡ ἀκατάπαυστη δοξολογία Του. Αὐτό τό ἔργο τό ἐπιτελοῦν ἀπό ἀπέραντη

εὐγνωμοσύνη πρὸς Ἐκεῖνον πού τοὺς ἔφερε στήν
 ὑπαρξή. Ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ζωή, ἡ
 τροφή, ἡ χαρά καί ἡ δόξα τῶν Ἀγγέλων. Ἡ δοξο-
 λογία τοῦ Θεοῦ τοὺς κάνει νά συνθέτουν ἀδιά-
 κοπα μία οὐράνια ὑμνωδία, πού δέν μπορεῖ νά
 ἐκφραστεῖ εὐκόλα μέ ἀνθρώπινα λόγια. Εἶναι ἓνα
 ἀτέλειωτο γλέντι, ἓνα λαμπρό πανηγύρι, ἓνα νη-
 φάλιο μεθύσι, πού συνεχίζεται στοὺς αἰῶνες τῶν
 αἰώνων καί δέν θά σταματήσει ποτέ. Ἡ λατρεία
 τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους εἶναι δομικό στοι-
 χεῖο τῆς φύσης τους, ἀφοῦ χωρίς αὐτή δέν μπο-
 роῦν νά ὑπάρχουν. Αὐτό τό πρῶτο στοιχεῖο τῆς
 ἀγγελικῆς ἐργασίας εἶναι κάτι πού περνάει ὡς
 παράδειγμα καί σ' ἐμᾶς. Ἐμεῖς ὡς πλάσματα τοῦ
 Θεοῦ ὑλικοπνευματικά καλούμαστε νά εὐχαρι-
 στοῦμε, νά δοξολογοῦμε καί νά λατρεύουμε τόν
 Πλάστη καί Πατέρα μας ἀκούραστα καί χαρού-
 μενα. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ θησαυρός, ἡ
 τροφή, ἡ χαρά, ἡ παρηγοριά, ἡ δύναμη, τό ἀκατα-
 μάχητο ὄπλο κατὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἡ λατρεία τοῦ
 Θεοῦ εἶναι ἡ ζωή μας καί ἡ πρόγευση τῆς αἰωνιό-
 τητας. Ἡ προσευχή, ἡ εὐχαριστία καί ἡ δοξολογία

τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι θρησκευτικό καθήκον γιά
 ἐμᾶς, διότι οὔτε ἡ πίστη μας εἶναι θρησκεία οὔτε
 ἡ σχέση μας μέ τόν Θεό ἔχει καθήκοντα. Ἡ ἐπι-
 κοινωνία μέ τόν Θεό εἶναι προνόμιο, δικαίωμα καί
 ἀνάγκη. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι καρπός τῆς
 ἀγάπης καί τῆς εὐγνωμοσύνης μας πρός Ἐκεῖνον.
 Ὅποιος ἀγαπάει ἓνα πρόσωπο, δέν χορταίνει νά
 μιλάει μαζί του. Ἡ ἀγάπη σημαίνει κοινωνία καί
 ἀλληλοπεριχώρηση. Ἐάν δέν μᾶς ἀρέσει ἡ προ-
 σευχή, ἐάν δέν λαχταρᾶμε νά τρέξουμε στή λα-
 τρεία τοῦ Θεοῦ, ἐάν μᾶς κουράζουν οἱ ἀκολουθίες
 καί τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἐάν δέν βρί-
 σκουμε κάποιο λόγο νά συνομιλήσουμε μέ τόν
 Θεό, νά Τόν εὐχαριστήσουμε, νά Τόν δοξολογή-
 σουμε, νά Τόν ὑμνήσουμε, τότε πρέπει νά ἀναλο-
 γιστοῦμε σοβαρά πόσο Τόν ἀγαπᾶμε. Ἐάν λέμε
 ὅτι εἵμαστε χριστιανοί καί δέν ἀγαπᾶμε τόν Θεό,
 τότε ἔχουμε σοβαρό ἐσωτερικό πρόβλημα. Ἡ λα-
 τρεία τοῦ Θεοῦ αὐξάνει τήν ἀγάπη γιά Ἐκεῖνον.
 Μπορεῖ νά ξεκινάει ὑπό πίεση λόγω τῆς ἀπομά-
 κρυνσῆς μας ἀπό κοντά Του ἐξαιτίας τῆς ἁμαρ-
 τίας, ἀλλά, ὅσο ἐπιμένουμε, τόσο γίνεται

ἀναπόσπαστο στοιχείο τοῦ προσώπου μας καί εὐλογημένος τρόπος ζωῆς.

Τό δεύτερο στοιχείο τῆς ἀγγελικῆς διακονίας εἶναι ἡ ὑπακοή. Οἱ Ἄγγελοι ζοῦν καί ὑπάρχουν γιά νά ὑπηρετοῦν τό θεϊκό θέλημα. Ἡ ὑπακοή τους στόν Θεό εἶναι ἐλεύθερη, ἀβίαστη καί ὁλοκληρωτική. Αὐτή ἡ ὑπακοή ἐπισφραγίζει τήν ἐλευθερία τους. Εἶναι μία ὑπακοή πού τούς κρατάει συνδεδεμένους μέ τόν Κύριο. Εἶναι ὁ τρόπος μέσ' ἀπό τόν ὁποῖο ἐρευνοῦν τό θεῖο θέλημα καί προάγονται στή γνώση τοῦ Θεοῦ. Ὅσο περισσότερο ὑπακούουν στόν Θεό, τόσο περισσότερο Τόν γνωρίζουν. Αὐτή ἡ γνώση εἶναι ἡ χαρά, ἡ καταξίωση, ἡ δόξα καί ἡ ἀέναη πορεία τους. Τήν ἀγγελική ὑπακοή πρός τόν Θεό καλοῦμαστε καί ἐμεῖς νά ἔχουμε στή ζωή μας. Ἡ ὑπακοή εἶναι πράξη ἐλευθερίας καί δέν ἔχει ἀξία, ἐάν εἶναι προϊόν καταπίεσης. Μέ τήν ὑπακοή στό θεῖο θέλημα παραδίδουμε τόν ἑαυτό μας στήν πρόνοια καί στή φροντίδα τοῦ Θεοῦ. Παραιτούμαστε ἀπό τήν ψευδαίσθηση τῆς αὐτάρκειας καί ἀναγνωρίζουμε τό θεϊκό μεγαλεῖο. Κατανοοῦμε τή μικρότητά μας

καί παραδίνουμε τόν ἑαυτό μας στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία μας. Βαδίζουμε κάτω ἀπό τό θεϊκό βλέμμα μέ ἀσφάλεια καί μέ τή σιγουριά πώς ὅσο ζοῦμε, ὅπως θέλει Ἐκεῖνος, δέν θά ζημιωθοῦμε. Ἡ ὑπακοή πρὸς τόν Θεό ἐκφράζεται πρακτικά μέσ' ἀπὸ τήν ὑπακοή πού κάνουμε στὸν πνευματικό μας. Ἐπειδὴ στήν καθημερινότητα δέν μπορούμε νά λαμβάνουμε αἰσθητά ὁδηγίες ἀπὸ τὸν ἴδιο τόν Θεό, ἀφοῦ δέν ἔχουμε τήν καθαρότητα νά ἐπικοινωνοῦμε μαζί του, ὅπως οἱ Ἄγγελοι, παίρνουμε αὐτές τίς ὁδηγίες ἀπὸ τὸν πνευματικό μας. Αὐτός γίνεται τό στόμα τοῦ Θεοῦ γιά κάθε πιστό πού θέλει νά προκόψει καί νά προχωρήσει στή ζωὴ του μέ ἀσφάλεια.

Τό τρίτο ἔργο τῶν Ἀγγέλων εἶναι ἡ συμπαράσταση πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ Ἄγγελοι εἶναι οἱ προστάτες μας. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἓναν φύλακα Ἄγγελο. Οἱ ἀγγελικὲς δυνάμεις προστατεύουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ἀτυχήματα, ἀπὸ δαιμονικὲς ἐπιθέσεις, ἀπὸ πτώσεις καί παγίδες. Φωτίζουν τοὺς ἀνθρώπους στό νά ξεχωρίζουν τό σωστό ἀπὸ τό λάθος. Διδάσκουν στοὺς ἀνθρώπους

τήν ὑμνολογία τοῦ Θεοῦ. Σκεπάζουν κάθε πιστό ἀπό τήν καταιγίδα τῆς ἁμαρτίας, ἐφόσον ζητήσῃ τή συνδρομή τους. Ζοῦμε κάτω ἀπό τά ἀγγελικά βλέμματα. Οἱ Ἄγγελοι εἶναι μαζί μας ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς σύλληψης στή μήτρα τῆς μάνας μας μέχρι τή στιγμή πού θά παραδώσουν τήν ψυχή μας στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ἀγαποῦν ἀπέραντα. Δέν μᾶς ζηλεύουν, παρότι ἐμεῖς μπορούμε νά δοξαστοῦμε καί νά προκόψουμε πνευματικά περισσότερο ἀπό ἐκείνους. Χαίρονται γιά μᾶς καί πανηγυρίζουν, ὅταν μετανιώνουμε γιά τίς ἁμαρτίες καί τίς πτώσεις μας. Οἱ Ἄγγελοι εἶναι τό γρήγορο καταφύγιο σέ κάθε πειρασμό. Αὕτῃ ἡ ἀγάπη τῶν Ἀγγέλων γιά ἐμᾶς γίνεται παράδειγμα γιά τή δική μας σχέση μέ τοὺς ἄλλους. Κατά τό εὐαγγελικό ἥθος καλούμαστε κι ἐμεῖς νά γινόμαστε οἱ ἄγγελοι τῶν ἀδελφῶν μας. Ἡ ἀγάπη γιά τόν συνάνθρωπο δέν μπορεῖ νά εἶναι εὐχή, ἰδέα, συναίσθημα ἢ σύνθημα. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀληθινή, ὅταν ἐκδηλώνεται ὡς συμπαράσταση, ὡς προστασία τοῦ ἄλλου, ὡς θυσία καί προσφορά. Ἀγαπᾶμε μόνον ὅταν αὐτό μᾶς στοιχίζει. Ἡ

ἀνέξοδη ἀγάπη εἶναι κάλπικη καί βολική. Ἡ ἀληθινή ἀγάπη ξεβολεύει. Ξοδεύουμε γιά τόν ἄλλο ἀπό τόν χρόνο, ἀπό τήν ψυχή, ἀπό τά ὑπάρχοντα, γιά νά τοῦ δείξουμε ὅτι δέν εἶναι μόνος. Μέσα σ' αὐτή τήν ἀγάπη γινόμαστε μία κοινότητα, ἓνα εὐλογημένο σῶμα, μία οἰκογένεια δυνατή καί χαρούμενη.

Σήμερα, πού ἔχουμε τή μεγάλη ἐορτή τῶν Ἀγγέλων, ἅς ἀναλογιστοῦμε πόσο θέλουμε νά γίνει ἡ ζωή μας ἀγγελική. Ἐφόσον μιμηθοῦμε τη δική τους τριπλή ἐργασία, δοξολογώντας καί λατρεύοντας τόν Θεό, ὑπακούοντας στό θέλημά Του, καί ἀγαπώντας τούς συνανθρώπους μας, τότε θά γινόμαστε ἐπίγειοι ἄγγελοι, οὐράνιοι ἄνθρωποι, συνοδοιπόροι τῶν ἀγγέλων καί μέτοχοι τῆς κοινῆς αἰώνιας γιορτῆς καί πανήγυρης τοῦ Παραδείσου. Ἀμήν.